

Csak bolondok esnek
szerelembe?

„Szív, humor
és szerethető karakterek.
Tracy Brogan a modern
romantika fénylő csillaga.”

– *Kristan Higgins,*
NYT bestsellerszerző

Love Me Sweet

édes szerelem

*fine
selection*

TRACY BROGAN

TRACY BROGAN

a Könyvmolyképző kiadónál megjelent könyvei:

Crazy Little Thing * Egy kis örültség

The Best Medicine * A legjobb orvosság

TRACY BROGAN

Love Me Sweet

é d e s   s z e r e l e m

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Meredithnek
Köszönöm... nagyon köszönöm!

1. fejezet

Neveltséges ötletnek tűnt, hogy egy napbarnított kaliforniai lány, mint Delaney Masterson, a fagyos Bell Harborban bujkáljon, ám pont ettől volt tökéletes. Tuti, hogy ebben a félreeső tóparti városkában Csajágaröcsöge és Iszapszentgilisztás között senki sem fogja keresni. Egy ilyen levendulaszínű deszkaburkolattal és megrogyott tetővel megáldott, omladozó, düledező viktoriánus kalyibában pedig határozottan nem. Különösen nem a tél közepén.

Elvégre január volt.

Michiganben.

De komolyan, egész életében nem látott még ennyi havat. Nem is csoda, hogy ez az átkozott állam egyujjas kesztyű formájú.

– Kiveszem – mondta Delaney, és közben a mellette álló bongyor, szőke hajú nőre sandított. Az újdonsült főbélőjére, Donna Beckettre.

Egy gyéren bebútorozott nappaliban álltak, miután az elmúlt húsz percet azzal töltötték, hogy megnézték a kábé 75 négyzetméteres, otthonosnak nem nevezhető, kibolyhosodott szőnyegű bérlelményt. Ez aztán távolról sem volt menő hely. Nem egy nagyvárosi

tetőtéri lakás. Az internetes hirdetés túlságosan is nagyvonalúnak bizonyult a hely felszereltségével kapcsolatban, de valóban volt benne két emeleti hálószoba, egy működő konyha, még ha életveszélyes is, néhány skót kockás bútor, és legalább tisztának tűnt. Vagy tisztaszerűnek. Az előző hat házat, amit Delaney megnézett, mindenképpen felülmúlta. Azok egyike sem volt még távolról sem elfogadható, hacsak nem valami lepukkant, aprócska, vagy feltehetően kísértetlakta viskót keres valaki.

Itt hipó és illatosító szaga keveredett a levegőben, ami valószínűleg csak elfedte a rejtett piszok szagát, de kint rémes volt az időjárás. Örvénylő, pörgő tornádóhoz hasonlóan rémes. Delaney pedig belefáradt már a lakáskeresésbe. A Bell Harbor Hotel túl drága volt. Be kellett osztania a pénzét, ami nem tartott ki sokáig. Egyébként a szálloda amúgy is tele volt olyan emberekkel, akik esetleg felismerhetik. Ennek a háznak meg kellett felelnie. Ennek jónak kellett lennie.

– Kiadják hónapról hónapra is? – kérdezte, és közben megigazította fekete keretes olvasószemüvegét. Túl nagy volt rá, és állandóan lecsúszott az orrán. Fel kellett volna próbálnia, mielőtt megvette, de sietett a boltban, és csak felkapta a létező legvastagabb, legmondább darabot. Vett egy baseballsapkát és egy doboz hajfestéket is. L'Oréal Tökéletesen Feledhető Barna 257-es. Nem volt nagy álca, de emiatt majd aggódik később. Eddig Mrs. Beckett semmi jelét nem mutatta, hogy felismerte volna, amit megnyugtatónak érzett. Talán ez a város annyira kicsi, hogy még internet sincs.

Vagy kábeltévé.

Vagy bulvárlapok.

Vagy úgy általában bármilyen fajta közösségi média, merthogy Delaney arcával volt tele minden az utóbbi időben. Képtelenség volt nem belebotlani.

Rohadt lesifotósok.

Az apró főbélő mindkét kezével végigsimított a szürke melegítőfelsőjén. Valamiféle tengeri emlős képe virított az elején. Talán rozmár? Vagy lamantin? Nehéz volt megmondani a vastag olvasószemüvegnek köszönhetően, de az tuti, hogy nem volt valami szép látvány. Delaney jól ismerte a divatot, de ahhoz nem kell nagy stylistnak lenni, hogy tudd, hogy az olyan nagy, régi pulcsi, aminek az elején valami nagy, régi paca díszeleg, senkinek sem áll jól.

– Jobban örülnék egy tizenkét hónapos szerződésnek – válaszolta Mrs. Beckett, miközben a pulcsija alsó szélét húzgálta, amitől a lamantin kissé hullámozott. – De, gondolom, lerövidíthetjük hatra. A hat hónap megfelelne?

Hat hónap. Delaney abban sem volt biztos, hogy egyáltalán hat hétig itt marad, nemhogy fél évig. A jelenlegi körülményeit figyelembe véve, ilyen messzire nem tudott előre tervezni, de azt gyanította, hogy egy hónapra nem nagyon fog házat találni ebben a Hómageddonban. Ennek a kis kuckónak meg mégiscsak megvolt a maga varázsa. Talán az ajtók sarkaiban lévő csipkés faberakás, vagy a széles stukkók miatt. A maga elavult módján aranyos és kedves volt. És az már biztos, hogy Delaney Mastersonra ráfért már egy kis aranyosság és kedvesség, mert jól tudta, hogy a fényűzés és az extravagáns élet hatalmas érzelmi árat követel.

– A hat hónap megfelel, azt hiszem. – Ismét a helyére tolta az állszemüvegét.

A főbélő bólintott.

– Nagyszerű! A bérleti szerződés a kocsimban van. Csak a jogosítványára, a kaucióra és az első havi bérleti díjra lesz szükségem.

Jogosítványra? A lány hirtelen megtorpant, akár az apja legutóbbi CD-jének az eladása. Nem akarta megmutatni a jogosítványát

Donna Beckettnek. Senkinek sem akarta megmutatni. Az alsó ajkához nyomta a hüvelykujja körmét, húzta az időt.

– Igen. Nos, az a helyzet, Mrs. Beckett, hogy a múlt héten elopták a tárcámat, így most nincs nálam semmilyen igazolvány. De mit szólna, ha előre kifizetném a hat hónapra szóló bérleti díjat készpénzben, az járható út lehet?

Kockázatos húzás volt. Bármikor eljöhett a pillanat, amikor sürgősen tovább kell állnia, és akkor bukta ezt a pénzt, viszont Mrs. Beckett arckifejezése fényreklámként csillant fel a *készpénz* szó hallatán. Mindenki imádja a készpénzt, és ha egy kis extra kiadás most ahhoz vezet, hogy Delaney a hátán viselt Louis Vuitton hátizsákja mélyén tarthatja továbbra is az igazolványát, akkor megéri.

– Hat hónap... *készpénzben*? Mikor szeretne beköltözni? – Mrs. Beckett hangja zihálóssá, élettelibbé vált a korábbihoz képest. Igen, határozottan nyerő volt a készpénz.

Delaney az ablak felé mutatott.

– Ma. Most. Minden holmim a kocsiban van. – A beállóban állt a rozsdás, sárga Volkswagen, amit egy hete vett Ed Használtautó Kereskedésében Encinóban. Kilencszáz dollár volt. Készpénzben. Egyetlen kérdést sem tettek fel neki, így azt a pénzt megérte, de egy fillérrel se többet.

– Minden holmija abban a kis autóban van? – Mrs. Beckett összehúzta világos szemöldökét, ahogy a jármű felé hunyorgott a jeges ablakon át.

Hát nem volt egy Herbie, az biztos. És valójában nem is volt benne a lány *összes* cucca. Nagyjából a holmija egy milliomod része lehetett, de csak ennyit sikerült a bőrdíjébe gyömöszölnie, amikor lelépett a városból.

Delaney erőltetetten elmosolyodott, majd felhozta a mosolyt egészen *extra fényesre*. Ezt a trükköt szupermodell anyukájától tanulta. Ha kellően magabiztosan viselkedsz, megbízhatónak fognak vélni.

– Kevés csomaggal utazom.

– Meghiszem azt. Honnan is jött? – Mrs. Beckett tekintete visszatért Delaney arcára.

A lány lejjebb húzta a baseballsapkája karimáját.

– Ööö, Miamiból.

Ez volt az első hely, ami beugrott neki, de persze nem Miamiból jött. Még csak nem is Floridából. Ez egy béna válasz volt. Megpróbálkozott egy még szélesebb mosollyal, hogy leplezze a hibáját, de a szája már nem nyúlt tovább.

Donna Beckett megvakarta a fejét, amitől a rövid haja még bozontosabb lett az egyik oldalon.

– Miamiból? Egek! Ugyan miért hagyta ott a napsütötte Miami-t, hogy felutazzon ide ebben a rettenetes időben?

Ez bizony kitűnő kérdés volt, és logikus választ kívánt, de az igazság távolról sem volt logikus. Ezt még Delaney is tudta. Hirtelen felindulásból jött ide, egy érzelmektől túlfűtött reakciónak köszönhetően, amiből teljes mértékig hiányzott mindenféle stratégia. Mégis jobb lett volna, ha eleve valami olyan hellyel áll elő, mint Fargo, Minneapolis, vagy bármi mással, ami legalább ennyire havas, mint itt. Például Szibéria vagy a Déli-sark. A megtévesztés nem tartozott az erősségei közé. Talán egy kis gyakorlattal könnyebben megy majd.

– Azt hallottam, hogy jókat lehet erre síelni – válaszolta.

Mrs. Beckett bólintott.

– Az biztos, gondolom. Bár északabbra még jobbak a síelési lehetőségek.

Még északabbra? Most komolyan? Mégis mennyit mehet még északabbra, mielőtt elérné Kanada határát? Az tuti, hogy menekült és bujkált, de annyira még nem gáz a helyzet, hogy el kelljen hagynia az országot.

Ámbár...

– Nagyszerű. Észben tartom majd. Fel északra – mondta Delaney.

– Akkor megegyeztünk? – Kézfogásra nyújtotta a kezét. Ennek sikerülnie kellett.

Mrs. Beckett tekintete a lány kinyújtott kezéről az arcára vándorolt, és fürkészni kezdte.

Habozott valamiért.

Delaney csuklott egyet. Ahogy azt mindig szokta, amikor ideges.

– Hat hónap *készpénzben*? – kérdezett rá újra az asszony.

– Készpénzben – válaszolta Delaney, és a következő csuklással hetykén oldalra döntötte a fejét egy kicsit, majd megpaskolta a hátizsákját. – Sajnos a csekkfüzetemet és a bankkártyáimat a tárcámmal együtt ellopták, de a jó hír, hogy indulás előtt megálltam a bankban, és vettem fel pénzt.

Igen. Vett fel pénzt, de nem adták könnyen.

Kiderült, hogy a bankok nem valami lelkesen adják *vissza* az embernek a pénzét. Különösen olyanak, aki több ezer dollárral kíván távozni. Arról már nem is beszélve, ha azt tízesekben és húszasokban kéri.

– Hogyan tudott igazolvány nélkül pénzt felvenni? – A gyanú dupla ránca jelent meg Mrs. Beckett szemöldökei között, de a lány gyorsan megrántotta a vállát.

Ezzel a finom mozdulattal a lazaságát igyekezett hangsúlyozni. Azt a lazaságot, amit egyáltalán nem érzett. A hazugságok viszont dőlni kezdtek:

– Ó, az nem volt gond. Ismernek a bankban. Valójában korábban ott dolgoztam. Amikor még főiskolára jártam. Miami-ban. A bankban dolgoztam Miami-ban a főiskolás éveim alatt.

Bólintott, mintegy megegyezve saját magával, és remélve, hogy az ismétlés és a sugalmazás ereje az ő oldalán áll. Akár egy jedi trükk. *Nem ezek a droidok, amiket keresnek.* De akkor is, bankos? Miami-ban? Soha életében nem dolgozott bankban. És soha nem is fejezte be a főiskolát. Beverly Hillsben dolgozott hírességek stylistjaként, és néha besegített az édesanyja luxus szappanüzletében.

Delaney megigazította a vállán a hátizsákját, mert a vállpánt a bőrébe vágott. Több ezer dollárnyi papírpénznek nem kis súlya van. Különösen, amikor attól tartasz, hogy eddigi buta és jelentéktelen huszonnéhét éves életednek épp a legnagyobb hibáját készülsz elkövetni.

Mrs. Beckett megint megtörölte a tenyerét, és a hátizsákra pillantott.

– Nos, gondolom, ha előre fizet, akkor rendben leszünk, de alá kell írnia a bérleti szerződést, még mielőtt bármit bepakol ide. És a jogosítványáról is szükségem lesz egy másolatra, amint megkapja az újat.

Delaney nagy megkönnyebbülést érzett az ügy láthatóan egyszerű lebonyolítása miatt. Kivette a házat. A jogosítványa felmutatását pedig a végtelenségig halogathatja majd. Egy kis szerencsével, mire végül sor kerül rá, minden gond nélkül meg tudja majd győzni a főbérlőt, hogy ő nem *az* a Delaney Masterson.

– Hogyne. Természetesen. – Csuklás.

Mrs. Beckett elmosolyodott.

– Akkor szerintem megegyeztünk, de azt azért tudnia kell, hogy a férjem, Carl eljön majd a napokban megjavítani pár dolgot. Meg

kell szerelnie a zuhanyfejet a tusolóban, mert ereszt. A hátsó ajtó nem mindig csukódik be rendesen. Erősen meg kell rántani. Nem mintha ebben a városban aggódni kellene a nyitott ajtók miatt. Bell Harbor a környék legbiztonságosabb helye.

A legbiztonságosabb hely a vidéken? Helyes. Delaney őszintén remélte, hogy ez igaz. Abban is nagyon bízott, hogy olyan hely, ahol az emberek nem ütik az orrukát más dolgába. Mindennél jobban vágyott egy kis diszkrécióra. Vágyott a teljes észrevétlenségre, hogy senki se kattintgasson fotókat róla, és ne turkáljanak a szemetében. Itt volt az idő, hogy eltűnjön a ködben, mint... a szürke számár.

Tizenöt perccel később odafirkantott egy olvashatatlan aláírást az előtte heverő bérleti szerződésre. Mrs. Beckett a linóleumpadlójú konyhába mentek át, és az apró négyzet alakú ebédlőasztalnál ültek. A kopott fehér és szürke asztallapot karcos fémperelem szegélyezte. A repedezett, vörös ülőpárnás székek is fémből voltak. A gyártási idejüket tekintve akár retrók is lehetek volna, de ezek egyszerűen csak ósdinak tűntek.

Delaney visszacsúszta a papírokat a főbérletjének, és közben érezte a bőre alatt lüktető pulzusát.

– Tessék, Mrs. Beckett.

– Ó, hívj csak Donnának! – mondta, miközben felvette a szerződést, és közelebb emelte az arcához. Hunyorogva arra a pontra fókuszált, ahova Delaney aláírt. Az arca kicsit elvörösödött, a papír pedig zörgött, ahogy megszorította.

A lány visszatartotta a lélegzetét. Nem volt kizárt, hogy itt vége a játéknak. Az ujjaival nyugtalanul dobolt a combján, miközben azon agyalt, hogy talán jobb lett volna a lamantinkedvelő hölgy jóindulatára bíznia magát, és bevallani, ki is ő valójában.

A következő öt másodperc végtelen tíznek tűnt.

Végül Donna felkuncogott, és megrázta a fejét.

– Ez annyira kínos! El kellett volna hoznom az olvasószemüvegemet, mert nem igazán tudom kivenni az aláírásodat, és attól tartok, eddig meg sem kérdeztem, hogy hívnak. Az áll itt, hogy... Elaine Masters?

Elaine Masters?

Delaney szíve kihagyott egy ütemet. Határozottan játékban volt még, és tálcán érkezett a lehetőség arra, hogy egy egészen új személyiséget hozzon létre magának, még ha átmenetileg is. Soha nem gondolt álnév használatára, de az ötlet briliánsnak tűnt. Ellenállhatatlannak.

A döntés egy szempillantás alatt meg is született.

– Igen, így van – erősítette meg, és hetek óta most először őszintén elmosolyodott. – Elaine Masters a nevem.

Egy Grant Connelly-féle kalandműsor-operatőr számára az otthon legjobb esetben is a perui Ucayali folyó közelében vagy esetleg egy Tinakulához hasonló, működő vulkán tövénél lévő táborhely vagy egy katmandui dűledező motel volt. Már ha egyáltalán úgy dönt, hogy szilárd tetőre szórja el a pénzét. Most viszont eljött az ideje, hogy visszatérjen Bell Harborba, mert az öccse valami helyrehozhatatlan hülyeséget készült elkövetni.

– Hülye – motyogta Grant.

Jake Simmons, a segédproducer, nem vette a fáradságot, hogy felé nézzon. Inkább közelebb hajolt az előttük álló monitorhoz, és elvégzett néhány beállítást. A két férfi az elmúlt két hónapban irodájukként szolgáló ideiglenes vágószobában volt. Egy hatalmas

vászsátorban, megpakolva a legfejlettebb eszközökkel, amiket egy méretes generátor működtetett. Amit melleleg eszméletlen nehéz volt átcipelni a Fülöp-szigeteki dzsungelen a jelenlegi táborhelyükre. Jake a mutatóujjával megkopogtatta a monitort, és egy tőlük több yardra lévő sziklás szakadék fölött lógó férfira mutatott.

– Ki a hülye? – kérdezte Jake. – Gondolom, nem az *Egy ember, egy bolygó* sztárjáról beszélsz, ugye?

Reklámba illő lelkesedéssel beszélt, de Grant tudta, hogy mindketten kevésre tartják a képernyőn látható figurát. Blake Rockstone-t. Az idióta főnöküket.

Blake a képernyő felé fordult, mintha hallotta volna a kritikájakat. Ami persze kizárt volt. Túl messzire volt tőlük, és túlságosan is lefoglalta, hogy eljuttassa a szorult helyzetét. Az eltúlzott arcki-fejezéseknek és az okos kameraszögeknek köszönhetően úgy tűnt, mintha magasan lógna a levegőben, amikor valójában mindössze hat láb választotta el a puha mohás talajtól. Hat láb és a gyáva barom ruhái alá rejtett védőheveder.

Egy ember, egy bolygó?

Aligha. Sokkal inkább egy gigászi ego, amit többtucatnyi magasan képzett, de láthatatlan szakember támogatott. Az utóbbi időben a műsor minden része kamuvá vált, egészen a veszélyes helyzetektől a főszereplő túlélő képességéig. Blake Rockstone távolról sem volt fenegyerek. Természetjáró típus sem. Basszus, még boldog kempingezőnek sem lehetett volna nevezni.

És két éjszakával korábban lefeküdt Grant barátnőjével.

Vagyis így már *exbarátnő* lett.

– Az a seggfej képtelen lenne tábortüzet gyújtani két forrasztólámpával és egy gallon gázolajjal a kezében is – motyogta Grant –, de ebben az esetben az öcsémről beszélék.

Feltartott egy elefántcsontszínű kartonból készült maszatos, szakadt borítékot, ami a michigani Bell Harborból a Pinatubo vulkán lábáig tartó úton meghajlott, összetekeredett, és kiszakadtak belőle darabok. A dátumbélyegzőből ítélve több mint egy hónapja adták fel, és rejtély volt, hogy miként jutott el hozzá a Fülöp-szigeteken, de a leginkább meglepőnek mégis azt találta, ami benne állt.

– Mi az? – kérdezte Jake. A tekintete, mint egy szúnyog, Grant felé cikázott, majd visszatért a monitorra.

– Megmutatom.

Grant kirángatta a kártyát a borítékból, amit a nagy sietségben újra elszakított. Tizenöt perc alatt nagyjából tizenötször olvasta el a szöveget, de még mindig nem tudta feldolgozni.

– Evelyn Marjorie Rhoades és Tyler Robert Connelly. Szeretettel meghívjuk önt az esküvőnkre, ahol örök hűséget fogadunk egymásnak. – Grant úgy dobta le a monitor előtti asztalra a meghívót, mintha egy rakás ász lett volna. – Ki a fene az az Evelyn Marjorie Rhoades? Amikor a legutóbb beszéltem az öcsémrel, nem is járt senkivel.

Jake felkapta a meghívót, és úgy vizsgálta meg, mintha egy besorolásra váró falevél lett volna a dzsungelből.

– Megnősül, mi? Mikor is beszéltél vele utoljára?

Grant felállt, a sátor széléhez sétált, és kinézett a sűrű lombozatba. Késő délután és pokoli hőség volt, még a száraz évszakhoz képest is, de nem az időjárás miatt izzadt. A puszta felismerés izzasztotta meg, hogy az öccse élete az övéhez képest szögegyenesen az ellenkező irányba halad.

– Nem tudom. Három hónapja? Talán négy? Az biztos, hogy beszéltem vele júniusban, amikor még Új-Zélandon voltunk.

Jake felhúzta az egyik homokszínű szemöldökét, és számolni kezdett az ujjain.

– Júniusban? Haver, január van. Az hat hónapja volt.

Grant szembefordult vele.

– Hat hónapja? Ja, oké, akkor nem beszéltem vele már egy ideje, de legutóbb még egy szót sem szólt erről a csajról, most meg hirtelen megnősül? Ez a legnagyobb hülyeség, amit valaha hallottam.

Elképesztően nagy hülyeség, és ráadásul olyan húzás, ami tökéletesen az anyjukra vall. Először házasodj, aztán ismerkedj. A pokolba a következményekkel. Az anyjuk már a harmadik házasságát taposta, de Tylerről több józan észet feltételezett.

– Szerinted a házasság hülyeség? – Jake nevetése némileg leereszkező volt, de Grant elengedte a füle mellett.

– Huszonhét évesen az. Főleg, ha még soha életedben nem hagytad el Bell Harbort. Az öcsém még mindig kölyök.

– Hé, ez rosszulesik! Én is huszonhét vagyok, ha nem tudnád.

Jake levette a szafarikalapját, és letörölte az izzadságot a homlokáról. Egyáltalán nem hangzott bosszúnak. Inkább mint aki jól szórakozik, és ez csak fokozta Grant ingerültségét. Ő is levette a kalapját, beletúrt kócos, barna hajába, amitől az égnek állt.

– Pont erről beszélek, Jake. Te utazol, kalandozol, élsz. És neked van annyi eszed, hogy szingli maradsz. Érted már, miről beszélek?

Jake hirtelen feltörő nevetése végigvisszhangzott a tisztáson, amittől egy kakukkgébic csapkodni kezdett a szárnyával, és bosszúsan rikácsolt.

– Pont *azért* vagyok szingli, mert állandóan utazom, te idióta. El sem tudod képzelni, mennyire szerencsés vagy, hogy neked ott van Miranda.

Grant nyitotta a száját, hogy elmagyarázza, mennyire nem szerencsés egyáltalán. Mirandának megvoltak a maga tervei, a saját okai, amiért csatlakozott ehhez a műsorhoz. Azoknak viszont semmi

közük sem volt őhozzá, de végül nem szólt egy szót sem. Most nem akart a nőről beszélni. Még Jake-vel sem, aki a legjobb barátja és gyakori cinkostársa volt.

Jake visszanézett a meghívóra, oda-vissza forgatta.

– Egyébként ez egy elég flancos meghívó. Lehet, hogy ez az Evelyn nevű csaj gazdag.

Grant mindkét öklét mélyen a nadrágja zsebébe nyomta.

– Azt komolyan kétlem. Valószínűleg terhes. Mi másért házasonának össze ilyen sietősen? – Az ő szegény, buta, felelőtlen kisöccse.

Jake a fejét rázta.

– Te aztán egy igazi romantikus lélek vagy, tudsz róla, Grant? Lehet, hogy munkát kellene vállalnod egy olyan randizós valóságshow-ban.

Grant hangosan felhorkant.

– Te is nagyon jól tudod, hogy a valóságshow-kban semmi sem *valóságos*.

Jake visszafordult a monitorhoz.

– Az majdnem biztos. Mégis tuti, hogy szívesebben dolgoznék együtt huszonöt szexi hajadonnal, mint hogy az életem hátralévő részében veled lógjak a dzsungelben. Már ne vedd sértésnek!

Grant felderült. Lehetett valami abban, amit Jake mondott.

– Nem veszem. Alighanem én is szívesebben élnék egy gyönyörű nővel teli házban, mint hogy ezt a seggfejet kövessem. – A monitorra mutatott, ahol Blake Rockstone leugrott a kötélről, és úgy tett, mintha egy tizenöt láb hosszú pitonnal küzdene egy tópart közelében. A piton kamu volt. Gumiból készült, és az Amazonról rendelék. – De akkor is – folytatta –, hatalmas különbség van aközött, hogy lógsz egy rakás nővel, vagy feleségül veszel egyet.

Jake visszaadta a meghívót.

– Nem gondoltam volna, hogy ennyire ellenzed a házasság intézményét. Miranda mit gondol erről?

Grant érezte, hogy megfeszülnek az izmok a vállában. Nem akart erről most beszélni, de nyilvánvalóan elkerülhetetlen volt a téma. Hiszen mindössze huszonöt ember volt a táborban, a hírek pedig úgysis hamar szárnyra kapnak. Igazából azon is csodálkozott, hogy eddig nem vált köztudottá.

– Miranda dobbantott – közölte.

Valójában nem egyszerűen dobbantott. Átnyergelt tőle Blake-hez. Ezzel az Eddie Bauer-manökennel szemben elbukni egy nőt felért egy igazi tökön rúgással.

Jake szeme elkerekedett.

– Ezt hogy érted?

Grant felemelte a kezét, és megpróbálta kimasszírozni a feszültség okozta csomót a vállából.

– Blake jobb alkut ajánlott, ő pedig elfogadta. Azt mondta neki, hogy a műsor háziasszonya lesz mellette, ez a munkakör pedig, úgy tűnik, számos új feltétellel jár.

Jake közelebb hajolt.

– Most szívatsz? Blake-vel van?

– Tegnap napnyugta után átvitte az összes cuccát az én sátramból Blake-ébe. Úgyhogy, gondolom, igen. Tudod, Blake a nagy sztár a képernyőn. Én pedig csak egy operatőr vagyok. Gyanítom, jobb együtt lenni vele a kamera előtt, mint velem mögötte. Én csak egy ugródeszka voltam neki a siker felé vezető úton.

Jake arca kipirult, a hangja elhalkult.

– Sajnálom, tesó! Ez szívás.

Szívás is volt. A kapcsolata Mirandával mindig is inkább a kényelemről szólt, mint az igaz szerelemről, de akkor is érzett valamit

iránta, a csaj meg kihasználta. Ha a kóborlást lecsúszott sliccel, vagy a meztelenül megjelenést egy bár micván vesszük a megszegyenülés fokozataiban a két szélsőségnek, akkor ebben az esetben meztelennek érezte magát. De átkozott legyen, ha bárkinek is a tudomására juttatja, hogy ez mennyire fáj neki. Nem adja meg Mirandának azt az örömet, hogy lássa a sebeit.

– Miranda ambícióval pótolja azt, ami hiányzik belőle érzékenység terén. Nem sok lehetőség van egy ilyen helyen egy hozzá hasonló nőnek. Gondolom, ezzel élnie kellett.

Valójában Grantnek sem volt sok lehetősége egy ilyen helyen. Ezen elég sokat agyalt az utóbbi időben, már a Blake–Miranda incidens előtt is. Ő volt az *Egy ember, egy bolygó* vezető operatőre és tárproducer. Szakmailag elért a csúcusra, de a bevétele és a megbecsülése minőségi műsorok gyártásán múlt, márpedig Blake az utóbbi időben félvállról vette az egészet. Ami néhány éve pompás fotográfiával és vad kalandokkal teli, lebilincselő műsornak indult, mára titokban cukorból készült kamu bogarakat evő Blake-ről felvett közelképekre, és intellektuálisan a legalacsonyabb közös nevezőre belőtt szövegekre redukálódott. Kommersszé váltak, és ez rossz hatást gyakorolt Grant becsületére. Nagyobb tervei voltak a karrierét illetően. És az életével kapcsolatban is.

Felkapta a meghívót, és még egyszer elolvasta. Talán itt volt az ideje, hogy ő is az élete egy új szakaszába lépjen, ahogy Miranda tette. Vagy ahogy az öccse készült.

Nem. Nem talán. Határozottan.

A döntés spontán jött, de mélyen legbelül tudta, hogy ez lesz a helyes út.

– Hazamegyek – mondta legalább annyira saját magának, mint Jake-nek.

– Az esküvőre?

– Nem. Végleg. Kiszállok.

Jake fellökött egy tábori széket, miközben tett egy hatalmas lépést Grant felé.

– Kiszállsz? Miranda miatt? Ne tedd, tesó! Nem hagyhatsz itt engem a dzsungelben Blake-vel! Hiányozna neked mindez.

Grant kilépett a sátor árnyékából a tűző napsütésre. Fent az ég felhőtlen mélykék volt. A levegő a dzsungel csörgésétől és zörgésétől hangos, és az arab jázmin édes illata terjengett.

– Nem Miranda miatt. Nem igazán. Sok más dolog is közrejátszik. Hiányozni fog ez neked, de tudod, már vagy ezer éve nem láttam a családomat. A nagyapám rám hagyta tavaly azt a házat, amikor meghalt, és azóta sem mentem vissza megnézni. Emlékszel? Kambodzsában forgattunk, így nem voltam ott a temetésén.

Jake kilépett mellé a napsütésre.

– Akkor menj haza szabadságra, látogasd meg a családot, de ne lépj ki!

Grant felnézett a Pinatubo-hegy csúcsára.

– Tudod, milyen az, amikor felérsz egy hegy tetejére, élvezed a kilátást úgy öt percig, aztán rögtön a következő hegycsúcs után kezdsz kutatni? Épp itt tartok, Jake. Új kihívásra van szükségem.

Jake megvakarta a fejét.

– Oké, ezt értem, de mindig azt mondtad Bell Harborról, hogy az a város egy zsákutca, ahol nem sok babér terem az embernek, akkor meg miért mennél oda vissza épp most?

– Nem tudom. Valószínűleg nem maradok majd sokáig, de jó hely lesz arra, hogy újra összeszedjem magam, és esetleg megmentsem az öcsémet attól, hogy eldobja az életét. – Jake-re vigyorgott.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Nagyobbbrészt viccelt Tyler megmentésével kapcsolatban. Nagyobbbrészt. Ha az öccse abban az aprócska városban akarta elvesztegetni a jövőjét, az nem az ő gondja. Igazából elvi kérdésnek tartotta, hogy ne hagyja, hogy a családi dráma visszahúzza Michiganbe. A munkája teljes embert kívánt, néha veszélyes volt, de még így is egyszerűbbnek érezte, mint az egyezkedést a Connelly család ügyeinben. De akkor is hiányoztak neki. És majd Bell Harborban előállhat új tervekkel. Számos kapcsolata volt ebben a bizniszben, és mindössze néhány telefonhívással valószínűleg a jelenleginél jobb megállapodáshoz tud jutni. Még az sem kizárt, hogy saját műsort készíthetne, ahol ő lehetne a főnök. Volt néhány ötlete.

Szóval... mi a fene?

Úgy tűnt, Grant Connelly hazamegy.